Motion

1980/81:1299

av Gullan Lindblad
om historieämnets ställning i skolan

Historieämnet har under en följd av år utsatts för angrepp – så t. ex. har man sökt göra gällande att det bristande intresset för naturvetenskaplig linje på gymnasiet skulle bero på att ämnet historia tar för mycket tid. Förslag om nya ämnen på gymnasiet såsom miljövård, data, u-landsteknik etc. utgår i regel från att historieämnet skall släppa till den nödvändiga tiden. På teknisk linje har historieämnet varit starkt hotat av planer på en ramtimplan för historia och samhällskunskap. De historietimmar som blir kvar på n-linjen vill man placera i årskurs 1, vilket från pedagogisk och mognadssynpunkt skulle vara helt ödeläggande för ämnet.

Motiven för att slå vakt om historieämnets ställning är många. Vårt språk och vår begreppsvärld bygger på den historiska medvetenhet vi skaffar oss. Vår föreställning om länder och politiska företeelser har sin grund i historiska kunskaper – bristen på sådana kan leda till svåra vanföreställningar. Även tekniker och andra fackmän bör bibringas en känsla av att deras arbete är ett led i en lång utveckling, förankrad i vår historia. Våra attityder till den äldre generationen påverkas av historiska kunskaper, som inger respekt och förståelse för vad den har uträttat. Den rotlöshet som är omvittnad på många håll i vårt samhälle har ej sällan sin grund i en allmän historielöshet. Kunskap och medvetenhet om det förflutna kan skapa ökad trygghet åt de unga, hjälpa dem att identifiera sig själva och sin roll i utvecklingen. Kanske kan sådana kunskaper också skapa en viss framtidstro genom det perspektiv man får av historiska studier.

För att kunna följa med i och kritiskt sovra det väldiga utbud av information om världshändelser, ekonomisk och samhällelig utveckling, som vi får i nutiden, fordras historiskt kunnande. Det är viktigt att känna till olika länders egenart, historia och kultur för svenskarna, som bor i ett land, vilket både tar emot invandrare och ger hjälp till u-länderna. Rasism och andra negativa attityder kan försvinna genom ökad kunskap.

Författare och publicister har pekat på betydelsen av historia för vår livshållning. Alf Ahlberg har t. ex. sagt att ett folk utan historia är ett folk utan framtid. Politiker och fackföreningsrepresentanter använder sig av historia och historiska paralleller i debatten. Kunskapen om de stora tidsskedena ger oss det rätta perspektivet på vår egen tid, på de ständiga förändringarna i vår omvärld och på det skeende där också vi själva är medagerande.

Med stöd av ovanstående hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att någon reducering av nuvarande kunskapsstoff och timtal i ämnet historia inte bör ske.

Stockholm den 27 januari 1981

GULLAN LINDBLAD (m)